

Lucy Score

Lucruri peste care nu putem trece

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

1. Cea. Mai. Proastă. Zi

Naomi

Nu eram sigură la ce să mă aștept când am intrat la Café Rev, dar eram cât se poate de convinsă că nu la poza mea în spatele barului, sub îndemnul vioi „Nu o serviți”. Fotografia era prinsă pe perete cu un magnet galben cu o mutră încruntată pe el.

În primul rând, nu mai pusesem în viața mea piciorul în Knockemout din Virginia, cu atât mai puțin să fi făcut ceva care să merite o pedeapsă așa de înfiorătoare ca interzicerea accesului la cofeină. În al doilea rând, ce-ar fi trebuit să faci în orașelul ăsta prăfuit ca să îți se spânzure portretul de stâlpul cafenelei locale?

Ha. Stâlp de cafenea. Pentru că eram într-o cafenea. Doamne, amuzantă mai sunt când sunt prea obosită să mă țin pe picioare!

Și oricum, în al treilea rând, era o poză incredibil de nefericită. Arătam de parcă aș fi avut o relație de durată în trei cu patul de la salonul de bronzat și un rimel ieftin.

Chiar atunci, realitatea a pătruns în capul meu extenuat, năucit și plin până la refuz de agrafe.

Tina reușise din nou să-mi facă viața un picuț mai grea. Ceea ce era ceva, ținând cont de ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Pot să...

Bărbatul din spatele barului, cel care era în măsură să-mi dea neprețuitul meu *latte*, a făcut un pas în spate și a ridicat palmele cât niște farfurii.

— Nu vreau probleme.

Era un bărbat zdravăn, cu piele închisă la culoare și netedă și cu un cap cu formă frumoasă, ras complet. Barba îngrijit tunsă era albă ca zăpada și am zărit câteva tatuaje ițindu-se de sub gulerul și mânecile costumului de lucru. Pe uniforma ciudată era brodat numele Justice.

Am încercat cel mai cuceritor zâmbet al meu, dar din cauza unui drum cu mașina care durase toată noaptea, pe care-l făcusem plângând printre genele false, a părut mai mult o strâmbătură.

— Nu-s eu, am zis și am arătat spre poză cu un deget cu manichiură franțuzească ciobită. Eu sunt Naomi. Naomi Witt.

Bărbatul m-a privit bănuitor înainte să scoată din buzunarul de la piept o pereche de ochelari și să și-i pună pe nas.

A clipit, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare. Am văzut cum începe să priceapă.

— Gemene, i-am explicat.

— Ei, na, a șoptit el și și-a trecut prin barbă una dintre mâinile alea mari.

Justice încă părea un pic sceptic. Nu-l prea puteam acuza. La urma urmelor, câți oameni chiar au un geamăn diabolic?

— Aia-i Tina. Sora mea. Trebuia să ne întâlnim aici.

Deși de ce voia sora mea geamănă cu care nu mai aveam niciun fel de relație să ne întâlnim într-un local unde era clar că nu e binevenită era altă întrebare pe care eram prea obosită s-o pun.

Justice încă se uita la mine și mi-am dat seama că privirea îi zăbovea pe părul meu. Fără să mă gândesc, mi-am dus mâna la cap și pe podea a căzut plutind o margaretă ofilită. *Hopa!* Probabil că ar fi trebuit să mă uit în oglindă, la motel, înainte să scot nasul în public, arătând ca o ciudată despletită, cu mințile vrașițe, care se întoarce de la un festival cu costume.

— Uite, îi spun și-mi vâr mâna în buzunarul șortului de yoga, de unde scot permisul de conducere. Vezi? Sunt Naomi și mi-aș dori foarte, foarte tare un *latte* uriaș.

Justice a luat permisul și l-a cercetat, apoi s-a uitat iar la fața mea. În cele din urmă, expresia lui indiferentă s-a transformat și a zâmbit cu gura până la urechi.

— Fir-aș al naibii! Mă bucur de cunoștință, Naomi.

— Și eu mă bucur să te cunosc, Justice. Mai ales dacă o să-mi faci băutura cu cofeină mai sus pomenită.

— O să-ți fac un *latte* de o să și se ridice părul în cap, mi-a promis el.

Un bărbat care știe cum să-mi satisfacă nevoile urgente și mai și zâmbește? N-am putut să nu mă îndrăgostesc un pic de el pe loc.

Cât s-a pus Justice de treabă, am admirat cafeneaua. Era decorată într-un stil care aducea a garaj masculin. Tablă ondulată pe pereți, rafturi roșii lucioase, podea de beton pătat. Toate băuturile aveau nume de genul Red Line Latte și Checkered Flag Cappuccino. Era de-a dreptul fermecător.

La măsuțele rotunde împrăștiate peste tot erau câțiva băutori de cafea matinali. Absolut toți se uitau la mine de parcă nu erau *deloc* încântați să mă vadă.

— Ce zici de niște arome de arțar și bacon, scumpo? mi-a strigat Justice de la espressoorul strălucitor.

— Sunt absolut încântată. Mai ales dacă vin într-o cană cât o găleată.

Râsul lui a răsunat prin toată încăperea și a părut să aibă efect calmant asupra celorlalți, care s-au întors la ale lor și nu m-au mai băgat în seamă.

Ușa de la intrare s-a deschis, iar eu m-am întors, așteptându-mă s-o văd pe Tina.

Dar bărbatul care a dat năvală categoric *nu* era soră-mea. Părea să aibă și mai multă nevoie de cofeină decât mine.

Sexy ar fi o descriere corespunzătoare. Al naibii de sexy ar fi și mai exact. Era suficient de înalt ca să trebuiască să-mi dau capul pe spate ca să mă giugiulesc cu el, chiar dacă aș fi purtat cele mai înalte tocuri pe care le aveam — sistemul meu oficial de clasificare a înălțimii bărbaților. Avea părul în gama blond-murdar, tuns scurt în părți și dat pe spate în creștet, ceea ce sugera că are gusturi bune și abilități rezonabile de îngrijire.

Ambele criterii se aflau sus pe lista-mea-de-motive-ca-să-fii-atrasă-de-un-bărbat. Barba era o adăugire proaspătă la listă. Nu sărutasem niciodată un bărbos și în momentul ăsta căpătasem un interes neașteptat și irațional să fac așa ceva.

Apoi i-am văzut ochii. Erau de un albastru-cenușiu rece care m-a dus cu gândul la puști metalice și ghețari.

A venit glonț la mine și mi-a pătruns în spațiul personal de parcă ar fi avut o invitație permanentă. Când

și-a încrucișat brațele tatuat la pieptul lat, am scos un chițait din fundul gâtului.

Uau.

— Credeam că m-am exprimat foarte clar, a mârâit el.

— Ăăă... Poftim?

Eram nedumerită. Omul se încrunta la mine de parcă eram cel mai detestat personaj dintr-un reality-show, dar eu tot voiam să văd cum arată dezbrăcat. Nu mai evaluasem așa de prost potențialul sexual al cuiva din facultate.

Am dat vina pe extenuare și traumele emoționale.

În spatele barului, Justice s-a oprit în mijlocul procesului de creație a cafelei mele cu lapte și a ridicat ambele mâini.

— Stai așa, a început el.

— E-n regulă, Justice, l-am asigurat. Tu vezi mai departe de cafeaua aia și mă ocup eu de... *domnul* ăsta.

În jur s-au auzit scaunele trase în spate la mese și am văzut cum absolut toți clienții au tuit-o spre ușă, unii dintre ei ținându-și cana încă în mână. Niciunul nu m-a privit în ochi în drum către ieșire.

— Knox, nu-i ce crezi tu, a încercat Justice din nou.

— N-am chef de prostii azi. Ieși naibii afară, a poruncit vikingul.

Zeul blond al furiei sexy cobora cu pași mari în lista mea cu chestii sexy.

Am arătat cu degetul spre mine.

— Eu?

— M-am săturat de jocurile tale. Ai cinci secunde să ieși pe ușa asta și să nu te mai întorci niciodată, a zis el apropiindu-se până vârfurile bocancilor lui mi-au atins degetele neapărate de șlapi.

Fir-ar să fie. De-aproape arăta de parcă tocmai plecase în trombă de pe o corabie de pradă vikingă... sau de pe platoul de filmare al unei reclame la parfum. Unul dintr-alea ciudate, cu pretenții artistice, care n-au nicio noimă și poartă nume de genul Bestia ignorantă.

— Uite ce-i, *domnule*. Sunt în toiul unei crize personale și nu încerc decât să capăt o ceașcă de cafea.

— Ți-am zis o dată, Tina. Dacă mai vii aici și-i mai hărțuiești pe Justice sau pe clienții lui, te escortez personal afară din oraș.

— Knox...

Bestia sexy prost dispusă a ridicat degetul în direcția lui Justice.

— O clipă, amice. Se pare că trebuie să scot gunoiul.

— *Gunoii?*

Am icnit. Credeam că localnicii din Virginia ar fi trebuit să fie mai prietenoși. Dar abia dacă ajunseseam de jumătate de oră în oraș și eram deja acostată de un viking cu maniere de om al peșterilor.

— Scumpo, e gata cafeaua, a anunțat Justice, împingând un pahar de carton foarte mare pe barul de lemn.

Ochii mi-au fugit spre comoara cu cofeină care aburea.

— Dacă-ți trece măcar prin cap să iei paharul ăla, avem o problemă, a zis vikingul, cu glasul coborât și periculos.

Dar Leif Erikson nu știa cu cine se pune azi.

Orice femeie are o limită. A mea, care e drept că era cam prea retrasă, tocmai fusese depășită.

— Dacă mai faci un pas spre cafeaua aia minunată pe care mi-a făcut-o special prietenul meu Justice, te fac să regreți momentul când ai dat peste mine.

Eram o persoană drăguță. Părinții mei erau de părere că eram o fată bună. Și, conform testului ăluia online pe care-l făcusem acum două săptămâni, voiam să le fac pe plac celorlalți. Nu mă prea pricepeam să arunc în stânga și-n dreapta cu amenințări.

Bărbatul a mijit ochii, iar eu am refuzat să bag de seamă încrețiturile sexy de la coada ochilor.

— Regret deja, așa cum regretă și tot amărățul ăsta de oraș. Doar pentru că te-ai coafat altfel, nu înseamnă că o să uit ce neazuri ai făcut pe-aici. Și acum, ieși odată pe ușă și nu te mai întoarce!

— Crede că ești Tina, a intervenit Justice.

Nu-mi păsa nici dacă nemernicul credea că sunt un ucigaș în serie canibal. Stătea între mine și coafeza mea.

Fiara blondă a întors capul spre Justice.

— Ce naiba tot spui?

Înainte să apuce să vorbească prietenul meu amabil cu cafeaua, mi-am înfipt degetul în pieptul vikingului. N-a intrat foarte adânc, datorită stratului indecent de mușchi de sub piele. Dar m-am asigurat că apăs cu unghia.

— *Tu să mă ascuți pe mine.* Nu-mi pasă dacă tu crezi că sunt sora mea sau escrocul ăla care a scumpit medicamentele împotriva malariei. Sunt *o ființă umană*, am o zi foarte proastă, care vine după cea mai proastă zi din viața mea. *Nu* am putere să țin în mine sentimentele astea azi. Așa că mai bine te dai din calea mea și mă lași în pace, vikingule!

O clipă, a părut de-a dreptul năucit.

Am dedus că asta înseamnă că e momentul pentru cafea. Am trecut pe lângă el, am luat paharul, am

adulmecat delicat și după aia mi-am aruncat toată fața în forța vitală fierbinte și plină de aburi.

Am sorbit cu nesaț, încercând să conving cofeina să-și înfăptuiască miracolele în timp ce aromele îmi explodau pe limbă. Eram destul de sigură că geamătul nepotrivit pe care l-am auzit ieșise din gura mea, dar eram prea obosită să-mi pese. Când am lăsat până la urmă paharul și m-am șters cu dosul mâinii la gură, vikingul încă stătea acolo și se holba la mine.

I-am întors spatele și i-am aruncat un zâmbet eroului meu Justice, apoi am împins peste bar bancnota mea pentru cafea de urgență.

— Domnule, ești un artist. Ce-ți datorez pentru cel mai bun *latte* de care-am avut parte în viața mea?

— Ținând cont de dimineața grea pe care-o ai, scumpo, e din partea casei, a răspuns el și mi-a întins permisul și banii.

— Prietene, ești un adevărat gentleman. *Spre deosebire de alții.*

M-am uitat urât peste umăr spre locul unde stătea vikingul, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate. Am mai plonjat o dată în cafea și am îndesat bancnota în borcanul pentru bacșișuri.

— Mulțumesc că ai fost drăguț cu mine în cea mai proastă zi din viața mea.

— Parcă ziceai că aia a fost ieri, s-a băgat namila încrunțată.

Am oftat obosită în timp ce m-am întors încet spre el.

— Asta era înainte să dau peste tine. Așa că pot să declar oficial că, oricât de proastă a fost ziua de ieri, ziua de azi o întrece cu puțin.

M-am întors din nou spre Justice.

— Îmi pare rău că nemernicul ăsta ți-a alungat toți clienții. Dar o să mă întorc foarte repede după încă una de-asta.

— Abia aștept, Naomi, a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am întors să plec și am dat drept peste un kilometru de piept de bărbat ursuz.

— Naomi? a întrebat el.

— Pleacă de-aici!

Aproape că-mi făcea bine să fiu nepoliticoasă măcar o dată în viață. Să iau atitudine.

— Te cheamă Naomi, a declarat vikingul.

Eram prea ocupată să încerc să-l incinerez cu o încruntătură de furie îndreptățită ca să-i răspund.

— Nu Tina? a insistat el.

— Sunt gemene, omule, a zis Justice, iar în glas i s-a simțit zâmbetul.

— Măi, să fie!

Vikingul și-a vârât mâna în păr.

— Sunt îngrijorată de cum stă cu vederea prietenul tău, i-am zis lui Justice, arătând spre poza Tinei.

Tina se făcuse blondă platinată la un moment dat în ultimii mai mult de zece ani, iar diferențele altfel subtile dintre noi deveniseră evidente.

— Mi-am lăsat acasă lentilele de contact, a zis el.

— Împreună cu bunele maniere? am întrebat sarcastic.

Cofeina îmi ajungea în sânge și mă făcea neobișnuit de arțăgoasă.

Mi-a răspuns doar cu o uitătură încruntată, iar eu am oftat.

— Dă-te din calea mea, Leif Erikson.

— Mă cheamă Knox. Și ce cauți aici?

Ce fel de nume mai e și ăsta? A avut o viață grea? A spus o mulțime de bancuri cu Fort Knox? O fi prescurtare de la ceva? Knoxwell? Knoxathan?

— Nu-i treaba ta, *Knox*. Nici ce fac, nici ce nu fac nu-i treaba ta. De fapt, existența mea nu-i treaba ta. Acuma, te rog frumos să te dai la o parte.

Îmi venea să urlu cât de tare puteam, cât de mult puteam. Dar încercasem de câteva ori în mașină pe drumul lung înoace și nu fusese de niciun ajutor.

Din fericire, frumosul bădăran a scos un oftat sâcâit și a făcut singurul lucru decent, care-i asigura supraviețuirea: s-a dat din calea mea. Am ieșit din cafenea în zăduful verii cu câtă demnitate mai eram în stare.

Dacă Tina voia să ne întâlnim, putea să mă găsească la motel. Nu era cazul să aștept pe-aici și să fiu acostată de străini cu personalitatea unui cactus.

O să mă întorc în camera mea prăpădită, o să-mi scot toate agrafele din păr și o să fac duș până rămân fără apă caldă. După aia o să mă gândesc ce aveam de făcut.

Era un plan foarte bun. Lipsea un singur lucru.

Mașina.

A, nu. Mașina și geanta.

Suportul de biciclete din fața cafenelei era tot acolo. Spălătoria cu postere țipătoare în geamuri era tot peste drum, lângă atelierul auto.

Dar mașina mea nu mai era unde o lăsasem.

Locul de parcare în care o înghesuisem, în fața magazinului cu mâncare pentru animale, era pustiu.

M-am uitat în susul și-n josul străzii. Dar nu se vedea nici urmă din Volvo-ul meu de încredere plin de praf.

— Te-ai rătăcit?

Am închis ochii și mi-am încleștat fălcile.

— Pleacă. De-aici.

— Care-i problema ta?

M-am întors și l-am văzut pe Knox privindu-mă atent, cu un pahar de cafea în mână

— Care-i problema mea?

Îmi venea să-i trag un șut în gambă și să-i fur cafeaua.

— N-am probleme cu auzul, scumpete. Nu-i cazul să țipi.

— *Problema* mea e că în timp ce-mi pierdeam cinci minute din viață făcând cunoștință cu tine, mașina mea a fost ridicată.

— Ești sigură?

— Nu. Niciodată nu știu unde-mi las mașina. O las pe unde apuc și cumpăr una nouă dacă n-o mai găsesc.

Mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Evident, eram sarcastică.

Am întins mâna după telefon, doar ca să-mi aduc aminte că nu mai aveam telefon.

— Cine te-a călcat pe bătăături?

— Cine te-a învățat să-ți exprimi îngrijorarea pentru cineva n-a nimerit-o.

Fără niciun alt cuvânt, am luat-o în direcția în care speram că se află secția de poliție.

N-am ajuns nici până la următoarea vitrină când o mână mare, puternică, m-a prins de braț.

Mi-am zis că o fi fost lipsa somnului sau sensibilitatea emoțională. Erau singurele motive să simt un tremur când mi-am dat seama că mă strângea de braț.

— Oprește-te, mi-a poruncit amenințător.

— Ia. Mâna.

Am fluturat stângaci din brațe, dar strânsoarea a devenit mai puternică.

— Atunci oprește-te.

M-am potolit.

— O să mă opresc dacă încetezi să mai fii măgar.

Nările i-au fremătat și a ridicat privirea spre cer, iar mie mi s-a părut că-l aud numărând.

— Chiar numeri până la zece?

Eu eram cea care fusese nedreptățită. *Eu* eram aia care avea un motiv să se roage Cerului să-i dea răbdare.

A ajuns până la zece și tot părea iritat.

— Dacă nu mai sunt măgar, te oprești să stăm de vorbă o clipă?

Am mai luat o înghițitură de cafea și m-am gândit.

— Poate.

— Îți dau drumul, m-a avertizat.

— Minunat.

Am privit amândoi în jos spre mâna lui de pe brațul meu. A slăbit încet strânsoarea și mi-a dat drumul, dar nu înainte să-și treacă degetele pe zona sensibilă de pe interiorul brațului.

Mi s-a făcut pielea de găină și speram să nu observe și el. Mai ales pentru că, în organismul meu, pielea de găină și reacțiile sfârcurilor erau strâns legate.

— Ți-e frig?

Privirea lui categoric nu era îndreptată spre brațul sau umerii mei, ci spre sâni.

Fir-ar să fie.

— Da, am mințit.

— Sunt aproape 29 de grade și bei cafea fierbinte.

— Dacă ai terminat cu explicațiile masculine despre temperatura internă, aș vrea să mă duc să-mi caut mașina, am zis și mi-am strâns brațul liber peste sânii trădători.

Poate ai putea să-mi spui în ce direcție se află cel mai apropiat parc de mașini confiscate sau secția de poliție.

S-a uitat la mine o clipă lungă, apoi a clătinat din cap.

— Haide.

— Poftim?

— Te duc eu.

— Ha!

Mi-am înăbușit râsul. Își făcea iluzii dacă-și imagina că m-aș urca de bunăvoie într-o mașină cu el.

Încă mai clătinam din cap când a vorbit din nou.

— Hai să mergem, Daisy. N-am toată ziua la dispoziție.